

[Hartvig Frisch.]

les, der muger ud i Augiasstalden for, som han selv siger, at skabe „Renhed og klare Linier i Lovgivningsarbejdet“. Det, der tænkes paa, er Spørgsmaalene om den saakaldte uafhængige Anklagemyndighed, om Forbud mod Sammenblanding af offentlig og privat Virksomhed samt om den Betaling, som de Rigsdagsmænd faar, der vælges til offentlige Hverv. Det lyder jo alt sammen meget godt, men falder forbavsende tyndt ud — hvad man ogsaa vil se af Ændringsforslagene —, naar det skal formuleres i Paragraffer, fordi det slet ikke er gennemtænkt til Bunds.

En Overraskelse for alle Medlemmer af Udvalget uden for Det frie Folkeparti eller Bondepartiet maa det have været i samme ærede Medlems Betænkning pludselig at finde Adgangen til Statsradiofonien opført blandt de borgerlige Friheder. Herom har der end ikke været ført nogen Forhandling i Udvalget, og om Kravet selv kan man vel sige, at det er lige saa uigennemtænkt som det, der stilles vedrørende de andre Punkter, jeg nævnte.

Medens det ærede Medlem Hr. Valdemar Thomsen særlig har mobiliseret Grovheden for at gøre Indtryk i Betænkningen, skal det erkendes, at Repræsentanten for Retsforbundet, det ærede Medlem Hr. Gregersen, har ført en finere Kaarde. Det ærede Medlem vil ikke nægte, at Flertallets Forslag betyder et Fremskridt, og han lader skimte igennem, at han er parat til i givet Fald at stemme for det, men beklager, at skønt 5 af Udvalgets 6 Partier er Tilhængere af Etkammerssystemet, er Resultatet dog ikke blevet rent Etkammer. I denne Beklagelse har det ærede Medlem for saa vidt Ret; men for at forklare, at det alligevel er gaaet saadan, er det nødvendigt at sige et Par Ord om, hvad det er, Partiet Venstre i sit Forslag forstaar ved rent Etkammer.

Jeg har altid, naar jeg har tænkt paa Etkammersystemet, forestillet mig det som noget frit og kraftigt, omtrent som en vælig Ganger, som Flertallet kunde svinge sig op paa for saa at trave frem ad Lovens og Demokratiets aabne Bane. Men da det ærede Medlem Hr. Brorsen endelig fik halet Venstres Etkammer-Ganger frem af Stalden, var det en ynkelig, brøstfældig Krikke med Mindretalsbrøker som Pundslodder hængende ved alle Benene og hele Højesteret bundet fast til Halen. Man maa virkelig have os Regeringspartier undskyldt, at vi ved Synet af Dyret ikke er Liebhaveere, men langt foretrækker Forfatningskom-

missionens Forslag — det, som i Venstrepressen hedder Amfibiet; det er dog i hvert Fald et Dyr, der kan bevæge sig.

Hvordan kan det nu forklares, at Venstre er havnet i et saa reaktionært Forslag? Det er vist ganske simpelt af den Grund, at Partiet har mistet ethvert Haab om nogen Sinde mere at faa Flertal i dette Land; derfor er man faldet for Fristelsen og har lavet en Mængde smaa Mindretalslandsting i selve Forfatningen. At denne pessimistiske Betragtning gør sig gældende i Venstre, ser man ogsaa af den Nytaarsartikel, som Venstres Ungdoms Landssekretær, Hr. H. C. Nielsen, har skrevet — den staar i Januar-Nummeret af „Venstres Ungdom“, og der indledes saaledes: Men vi faar ingen ny Regering denne Gang, der vil endnu være en Tid, en haard og trang Tid, men der kommer en Dag o. s. v. Ja, naar saadanne Toner gør sig gældende inden for Venstres Ungdom, naar det er Opsangen til Venstres Valgkamp, saa forstaar man bedre, at al Interesse inden for dette Parti samler sig om Mindretalsbrøker, men saa maa de udenforstaaende Partier jo ogsaa kunne forstaa, at Venstres saakaldte „rene Etkammer“ ikke for os har andet rent ved sig end Navnet og slet ikke har kunnet være Udgangspunkt for virkelige Forhandlinger.

Det bliver naturligvis Venstres Sag i Enkeltheder at motivere sine Ændringsforslag, men under Hensyn til det ærede Medlem Hr. Gregersens Bemærkninger i Betænkningen har jeg principielt villet tage Afstand fra dette saakaldte rene Etkammer.

Inden jeg gaar over til Paragraf for Paragraf at motivere Flertallets Ændringsforslag, har jeg et Par Bemærkninger at gøre om Problemer, der har været drøftet i Udvalget, men som Flertallet alligevel ikke har ført frem i Form af Ændringsforslag. Det gælder Kravet om Anklagemyndighedens saakaldte Uafhængighed, Spørgsmaalet om Rigsretsdommernes Stilling, Problemet om den rette Formulering af Paragraffen om Kongens Forsæde i Statsraadet og endelig Opfattelsen af, hvilket Omfang Kongens Benaadningsret bør have. Om alle disse Spørgsmaal giver Flertalsbetænkningen, som det synes, saa udførlig Besked, at det er overflødig at gentage det her, og jeg skal derfor henvise til den. Jeg skal her lige gøre opmærksom paa, at det sidste Blad, som er kommet som Tillæg til Betænkningen, er en Meddelelse om det i de norske Forhold, som vedrører dette Spørgsmaal om Anklagemyndigheden. Kun vedrørende Spørgsmaalet om Rigsrets-